Індекс 74393

З Новим роком!

ГРУДЕНЬ
1983
Київ

МОЇМ ЧИТАЧАМ

З НОВИМ ВАС РОКОМ, БУЙНИМ КВІТОМ!
ХАЙ ВАМ ЩАСТИТЬ ЗИМОЮ Й ЛІТОМ!
І МИРУ, Й РАДОСТІ, Й ДОБРА
БАЖАЮ, ДРУЗІ, ВАМ! УРА!

ВАШ ПЕРЕЦЬ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Без п'яти дванадцять...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви помилилися, дітоньки: я не Дід Мороз, а тьотя — не Снігуронька!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Це була твоя ідея — зустрічати Новий рік у лісі!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Тут неподалік завод ялинкових прикрас...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ви не сумівайтеся: я таки Дід Мороз — просто щойно вийшов з автобуса!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Я не проти маскараду, але люблю повну ясність.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ото треба було завчасно ялинку діставати.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

Без слів.

Виходить з січня 1927 р
№24 (1162)
Ціна номера 30 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Влаштували завал...

ЗОЛОТІ ГАВИ

Розповідають, буцімто директор одного підприємства у центрі міста ганив безмовного автомата по продажу газводи за те, що останній ошукав його на цілих три копійки: гроші забрав, а води у склянку не налив.

— Ах ти ж грабіжник! — тряс автомата директор. — Ах ти ж хапуга!!!

А за якийсь час по тому, на своєму службовому місці, цей самий керівник без жалю і занепокоєння підписав банківський документ про сплату суміжному підприємству десяти тисяч карбованців штрафу за недопоставку товарів...

Чи могло таке бути? А чому б і ні! Ось, наприклад, підприємства Івано-Франківської області лише за одне півріччя і тільки в примусовому порядку (тобто, за санкціями держарбітражу) сплатили за прострочення і недопоставки продукції та товарів понад 400 тисяч карбованців штрафів. В тому числі Івано-Франківська трикотажна фабрика — 37 тисяч, Калуське виробниче об'єднання «Хлорвініл» — понад 100 тисяч, підприємства місцевої промисловості — 58 тисяч карбованців.

У кінці минулого року Івано-Франківський цементно-шиферний комбінат, на якому директорує Михайло Іванович Матис, відвантажив на станцію Вулканешти, на адресу управління виробничо-технічної комплектації тресту «Південводбуд», азбестоцементні труби з муфтами, забувши при цьому до комплекту додати болти і гайки. Ця «гава» коштувала підприємству близько тисячі карбованців.

Ну, здавалось би, навчений гірким досвідом, Михайло Іванович зі своїми підлеглими подібної необачності вже не повторить! Аж ні. Невдовзі на ту ж адресу знову були відвантажені труби, до яких забули покласти уже не лише болти з гайками, а й муфти «жибо» з гумовими кільцями «сиплекс». Ця необачність знову влетіла підприємству в кругленьку копієчку, і знову нікого нічому не навчила. Невдовзі ж подібну забудькуватість тут допустили, відвантажуючи Новоселицькій райсільгосптехніці шифер без спеціальних шиферних цвяхів...

Та справді «золоту гаву» впіймали на Івано-Франківському підприємстві по поставках металоконструкцій, де директором Йосип Мар'янович Бучковський. Відправляючи імпортну кольорову радіаторну стрічку «Киргизавтомашу», вони так її завантажили в вагон, що стрічка до вжитку стала непридатною, за що довелося заплатити 19 тисяч карбованців!

На всі боки віють грошима керівники підприємств і внаслідок низької якості виробів. З хутрооб'єднання «Тисмениця» лише в другому кварталі цього року стягнуто близько чотирьох тисяч карбованців штрафів за постачання браку. Можна було б назвати й деякі інші прикарпатські підприємства, вироби яких, бува, ледве вдається реалізувати населенню тільки після дво-триразового ремонту! Звичайно ж, цей ремонт, як ви правильно здогадуєтесь, проводиться не за рахунок директорів, головних інженерів, технологів, начальників відділів технічного контролю і так далі. Інакше сімейний бюджет цих товаришів, боїмося, просто не витримав би! А от заводський нічого, витримує...

Справжні дива трапляються з деякими товарами під час їх транспортування. Скажімо, відвантажила Івано-Франківська трикотажна фабрика Ждановській міжрайбазі Донецької облспоживспілки 400 коробок з товаром, а при розвантаженні контейнера їх виявилося лише 370. Подібне не раз траплялося і з поставками базі обласної фірми «Одяг» у м. Мукачевому, і такій же фірмі у Сімферополі.

— Що за мана?! — не витримала держарбітр Івано-Франківського облвиконкому Ганна Захарівна Цюх і за власною ініціативою особисто завітала на комісійне відвантаження товарів закарпатській фірмі «Одяг». Здавалося, всі канали для «випаровування» продукції були перекриті, і все ж при розвантаженні товару виявилась нестача!

Словом, майстри своєї справи є скрізь. І майстри-ламайстри, і майстри нехлюйського ставлення до справи. І через тих горемайстрів державні гроші летять на вітер. Проте директорам підприємств — хоч би що: вони викидають ті гроші з легкістю неймовірною. От якби з власної кишені вони летіли, не один би заволав: «Грабують!». Як отой директор перед автоматом по продажу газводи.

А. ВОРОПАЙ.

Івано-Франківська область.

Березові віники

ГУМОРЕСКА

Я ще й порога не переступив, а телефон уже аж підскакує.

— Алло, це завгар? — кричить хтось у трубку зірваним голосом.

— Завгар слухає,— кажу, тримаючи в одній руці трубку, а іншою розстібаючи кожух.

— Вас турбують із бюро добрих послуг. Можемо натерти підлогу!

— Підлогу? А навіщо її терти? — питаю, скидаючи кожух однією рукою.

— Ви не знаєте, навіщо натирають підлогу? — щиро дивується зірваний голос. — Щоб блищала. Отже, так: скажіть нам свою точну адресу і метраж підлоги.

— Ви маєте на увазі мій кабінет чи всю нашу територію?

— Давайте всю,— кажуть з того кінця дроту.

— Прямо по цементу?

— Це вам майстер пояснить. Моє діло — у принципі погодити питання.

— Вважайте,— кажу,— що вже погодили. У принципі.

А сам думаю: хай, зрештою, натирають. Хоч паркету в нашому гаражі й нема, але щось же вони мають на увазі, раз пропонують свої послуги. Та й кошти ж на господарські витрати у нас є.

Отак собі міркую, а телефон тим часом знову підскакує.

— Це завгар? — бадьорий такий голос. Наче я вже чув десь цей голос.

— Та завгар,— кажу.

— Петю, що ти одразу не береш трубки? Зазнався, як завгаром став?

— Давай, Миколо, ближче до діла,— кажу я, упізнавши його.

Микола завідує базою спорттоварів, ми з ним колись в одній школі вчилися, а зараз, бува, на загальнорайонних виробничих нарадах стрічаємося.

— Сніжок он за вікном сипле, рік кінчається,— здалеку починає Микола. — Отож як повалить, то за день-два, дивись, усі з гірок помчать.

— Коротше,— почав я здогадуватися,— хочеш, щоб ми на твоїй базі лижі купили?

— Е, зразу видно, що ти не торговельний працівник,— заперечив Микола. — Хто ж на базі купує? Ми передамо товар у магазин, а ви звідти заберете. Чи за готівку, чи за перерахуванням — це вже ваше діло. Вам сотню чи дві?

— Ти не підганяй, бо поки що я не збагну: навіщо нам лижі?

— Як це навіщо? — дивується Микола. — Це ти, завідуючий гаражем, мене питаєш? Та це я, завідуючий базою, повинен спитати тебе: а що ти зробив для масового розвитку фізкультури і спорту? Коротше, хай буде ні по-твоєму, ні по-моєму: я виписую півтори сотні пар на магазин номер один. Цільовим, так би мовити, призначенням.

— Але ж у мене всього півсотні людей працює,— відказую я.

Микола хвильку подумав, а потім до мене в трубку:

— А ти знаєш, скільки у мене на базі лиж? По дві пари на кожного жителя району. В середньому. А в тебе буде по три. Отож радій, що ми знайомі...

Я, звісно, радію. Тим паче, порівнювати є з чим. Он у сусідній конторі «Бочкотара» теж було до біса грошей на культтовари, а знайомств у директора — навпаки — ніяких. То їм виписали сорок дві гармошки-хромки. І взяли. Не пропадати ж грошам. Мовляв, цього року не використаєм,— наступного, дивись, і зовсім не дадуть.

Воно, зрештою, і сорок дві гармошки в колективі рано чи пізно знадобляться. На одній гратиме сам директор. На другій — його заступник. На третій, звісно, голова групи народного контролю. На четвертій — це вже точно — головний бухгалтер. Та й голову профкому у вільний від роботи час до цього заняття приставити можна. Ну, а на інші інструменти, якщо своїх людей не набереться, можна збоку когось залучити. Уявляєте, ансамбль гармоністів контори «Бочкотара» на сорок дві хромки?

Доки я отак міркував, телефон, бачу, знову підстрибує.

— Агов, завгар!

— Я вже все знаю,— кажу незнайомому абоненту. — Рік кінчається, гроші державні у нас є, а у вас плану нема. Кажіть, що й де, ми готові вам підсобити.

— Приходьте у баню номер два,— запрошує незнайомець.

— Яку ще баню?!

— Кажу ж вам: номер два. Що на вулиці Садовій. Усім колективом приходьте. Культпохід, так би мовити. До нас якраз велику партію свіжих березових віників завезли...

А що, мо' й справді сходити? Рік кінчається, гроші є. Тільки от як ту березову припарку більш-менш законно оформити?

Іван ДУБЕНКО.

ЗУСТРІВ

Нового року стрів прихід,
На жаль, не за столом, а під.
І не сидів там, а лежав:
Старий активно проводжав.

ПЕРЕДНОВОРІЧНІ ПРИКМЕТИ

На цій будові переміни:
Жмуть будівельники в три зміни.

* * *

В універмазі на прилавку
І майки в продажу, і плавки.

ЕКОЛОГІЧНЕ

В ліс рубати ялинку подався,
Там-то вовкові в зуби й попався.
З цього тільки одне випливає:
Вовк іноді корисним буває.

ХИМЕРИ!

Дивується вельми бувалий вахтер,
Таких не доводилось бачить химер:
Десятий іде Дід Мороз напролом
З ковбасного цеху...
Звичайно,
Ну, звісно —
І з повним мішком.

Семен ПИВОВАРОВ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— А це що за ялинковий базар!
— Ти ж просив своїх підлеглих дістати ялинку!

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— З позачерговою вас ревізією!..

Паперова робота навколо болота

У місті Чугуєві, що на Харківщині, зчинився страшенний ажіотаж навколо паперу. Подейкують, що його там ось-ось уже взагалі ніде не знайдеш, не купиш і навіть не побачиш...

Слабенько вірячи у ті чутки, я подався до цього старовинного міста на схилах красеня Сіверського Дінця. Походив по магазинах, попитав. Нема, кажуть.

— А куди він, даруйте, подівся?

— Отакої,— ледь не засміялися з моєї необізнаності працівники торгівлі. — Цей товар у нас не залежується. В одну мить розбирають! А ви хіба не знаєте?

— Чого?

— Того, що наше місто ось-ось посяде одне з чільних місць з листування?

І довідався я про таку історію.

Почалось оте листування понад десять років тому. Якраз того дня, коли Чугуївський завод паливної апаратури заходився будувати очисні споруди. Першими вдарили на сполох керівники радгоспу «Чугуївський». Дивіться, мовляв, щоб ті очисні та не наробили лиха, щоб, чого доброго, та не позагиджували геть усього навколо!

Прочитали ту першу паперову ластівку в Чугуївському райвиконкомі і тільки поблажливо посміхнулися:

— Таке й напишуть... Дотягнемо колектор до річечки Студенок, а вона вже нехай далі несе очищені води у Дінець.

З цього приводу скрізь, де лиш можна було, проконсультувалися, з усіма, із ким треба було, утрясли і погодили... Забули тільки на саму річечку бодай одним оком глянути: чи спроможна вона за одним рипом прийняти ще близько 15 тисяч кубометрів води?

Коли ж очисні споруди запрацювали на повну потужність, Студенок сам відповів на це запитання. Вода потроху, поволеньки почала завойовувати радгоспні сінокоси і пасовиська.

І тут ледь не всі районні організації притьмом накинулися на папір і заходилися сигнали «SOS» в усі можливі інстанції посилати.

Керівники заводу, витративши чималу копицю паперу, засипали письмовими претензіями відразу аж два проектних інститути, котрі ті споруди проектували: що ж це ви, мовляв, вухами проляпали?!

Проектувальники з «Діпротракторосільгоспмашу» та «ПромбудНДІпроекту», глянувши на власні схеми та креслення, коротко, але чітко відповіли: ми не маємо потрібних спеціалістів у галузі меліоративних робіт. Зверніться з цього приводу до фахівців.

Наївність науковців зворушує. Проте викликає легкий подив одна невеличка обставина: як можна щось проектувати та будувати, попередньо не спитавши поради відповідних спеціалістів?!

А вода тим часом по сотці, по гектару продовжує заболочувати чудові землі. Вже не соковита травиця зеленіє уздовж Студенка, а рогіз разом з очеретом та кугою. Там, де колись привільно гулялося радгоспним корівкам, доводиться брести у мисливських чоботях. Непереливки великій рогатій худобі. Тільки чередник зазівається — і вже доводиться викликати трактореці, аби витягти якусь Маньку з болота...

Самій же писанині не було видно краю. Товариство охорони природи обурювалось, прокуратура радила радгоспівцям не залишати цього діла без наслідків, завод паливної апаратури посилався на будівельників, будівельники — на проектантів... Коротше, в Чугуєві стояв дим коромислом. І лише після втручання Харківського облвиконкому вирішено було створити вельми компетентну комісію мало не з півтора десятка осіб. Довелося однієї весняної днини 1973 року членам комісії роззуватися, натягати високі чоботи і брести річищем Студенка аж до самісінького його гирла, аби знайти відповідь на пекуче питання: чого ж це він, капосний, не приймає воду? Забрьохались, кажуть, бідолахи по самісінькі вуха. Але чітко констатували: справи кепські! Студенок настільки мілкий, захараще-ний, замулений, що дай боже, аби він власні води до Дінця спокійно доносив. Чистити його треба!

І знову керівники та спеціалісти різних рангів і установ схопилися за ручки. Застукотіли друкарські машинки, відбиваючи запити і відповіді, аж луна Чугуєвом покотилася.

Але тихо і, як правило, легенько, соромливо, олівчиком з року в рік виправляються цифри у відомостях про площу заболоченої землі. Зі 100 гектарів — на 120, зі 120 — на 140. І так далі... Уже на сьогодні виведено з користування майже 200 гектарів радгоспних пасовиськ і сінокосів.

А друкарські машинки усе стукотять, новітні кулькові авторучки прудко бігають по паперу, і в чугуївських магазинах усе загрозливіше відчувається гострий його дефіцит. Солідні організації, як і десять років тому, продовжують розвивати бурхливу діяльність — просто-таки заздрощів варту, самовіддану паперотворчу діяльність!

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.
Харківська область.

ГУРТОЖИТОК НАПЕРЕДОДНІ

(З «МАЛОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ»)

Хто і коли перший здогадався розпочинати зимову екзаменаційну сесію саме на початку січня,— невідомо. Але недвозначна близькість заліків та екзаменів надає новорічній ночі особливої гостроти і привабливості. Як сказав поет,—

Есть упоение в бою
И бездны мрачной на краю...

Коли ж говорити про зустріч Нового року в студентському гуртожитку, то чудеса чекають тут на вас щохвилини.

По-перше, навіть в екстремальних умовах передекзаменаційної стурбованості геть усі дівчата встигають зробити модну зачіску, феноменальний салат і економний торт-експромт з ліричною назвою «Безстипендіальний». Але зачіску — в першу чергу!

По-друге, суворий комендант гуртожитку цього вечора стає лібералом і демократом одночасно. І навіть дозволяє синочку п'ятикурсника Семена Нечіпайлиха безперешкодно курсувати коридорами на триколісному велосипеді. А в приміщенні їдальні — зробити «коло пошани»!

По-третє, комендант пригощає ошаленілого від щастя велосипедиста цукеркою, чим досягає подвійного ефекту. Адже малюк перебуває у тому щасливому віці, коли яскрава обгортка приносить не меншу насолоду, ніж сама цукерка.

По-четверте, студенти співчувають викладачеві (а не навпаки!). Викладачеві, який чергує по гуртожитку цієї новорічної ночі. Йому навіть великодушно пропонують тихенько йти додому, до своєї родини. Але педагог, звичайно, відмовляється. І, не зовсім щиро вигукнувши: «Моя родина — це ви!», обіцяє відвідати всі кімнати усих семи поверхів (по вертикалі й горизонталі).

По-п'яте... Втім, чудес не перерахувати. Бо навіть у чоловічих кімнатах лютує незвичний порядок. Хіба що де-не-де з-під ковдри по-зрадницькому визирає помилково запханий туди черевик.

...А ялинку можна змістовно прикрасити улюбленими підручниками та конспектами. Це надихає, певною мірою мобілізує, а головне — нагадує!

Нарешті, останнє. Науково доведено: той, хто освідчиться в коханні саме новорічної ночі, забезпечить собі і своїй обраниці довге та безхмарне щастя. Або, в крайньому разі, успішно складе екзаменаційну сесію. Що, погодьтеся, теж належить до щасливих випадків.

Юрій ШАНІН.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Спочатку люди навчилися добувати вогонь, а потім вже підливати в нього масло.*

● *Поки придбав «Жигулі», сам себе заїздив.*

● *Коли вийдеш із себе, можна далеко зайти.*

● *Голова в основному йому служила для того, щоб хапатися за неї руками.*

М. КОЛЕСНИКОВ.

м. Торез.

Начебто й гарні дівчата...

14 серпня 1983 року Іван Устимович Квашук, мешканець села Зозулинці Хмільницького району на Вінниччині, вирішив купити в райкоопунівермазі шкарпетки. Подія, звичайно, не настільки важлива, щоб про неї сповіщати зі сторінок «Перця», але про те, що трапилось далі, мабуть, усе-таки варто розповісти.

У відділі жіночої галантереї Іван Устимович звернув увагу на... Ні, ні, не на гарних дівчат-продавців, а на лотерейні білети, які лежали в касі, і вирішив одного купити племінникові — гляди, щось хлопець виграє!.. Заплатив п'ятдесят копійок і попросив жінку (як потім виявиться, завідуючу відділом В. А. Ліщенко) написати від щирого серця побажання. Завідуюча охоче виконала прохання, поставила число й свій автограф.

Іван Устимович зробив необхідні покупки, приїхав додому, роздивився уважніше білет — а він недійсний: тираж 3-го випуску відбувся понад місяць тому — 8 липня. «Помилилися дівчата»,— подумав. І наступного дня знову поїхав автобусом у Хмільник. Дивиться: за касою інша жінка — молодша,— й лежить, як і вчора, купка білетів 3-го випуску. «Продаєте?» — питає. «Продаєм, дєдушка,— з готовністю відповідає Людмила Насупрунова,— беріть, машину виграєте». «Дєдушка» заплатив ще 50 копійок. Попросив касира-продавця написати побажання щось виграти. Вона залюбки зробила це і під тихі смішки колег-продавців сказала: «Виграєте «Жигулі», покатаєте свою бабу». «Покатаю»,— сказав Іван Устимович, колишній фронтовик, інвалід Вітчизняної війни, який зрозумів, що зіткнувся з відвертим, безпардонним шахрайством і нахабством.

Приїхав і на третій день. Білети лежать, але вже менша купка — продали, мабуть. Спитав у касира-продавця (вже в іншого — дівчата міняються), чи продаються. Та відповіла ствердно. Але він цього разу не став задарма викидати пенсійного полтиника, а пішов шукати директора кооперативного універмагу. Г. А. Онищука не знайшов, а здибав його бойову заступницю Л. І. Вихристюк. Привів до каси. «Це дійсні білети?» — питає. «Звичайно, дійсні!»,— вигукнула. А потім на якусь мить зам'ялася й бовкнула: «О, бачте, це їй подарували на іменини, й вона продає їх!» — Отаке відпаяла та ще й гигикнула від власного дотепу: мовляв, причепився дід, ми тут сотнями, тисячами оперуємо, а він із дріб'язковим полтиником лізе...

Що це так, я переконався, зустрівшись з головою Хмільницької райспоживспілки А. О. Ковалем.

— І треба ж на таку дрібницю спокуситися,— добродушно розвів руками Анатолій Олексійович,— начебто й гарні дівчата, а на тобі!..

Коли я сказав, що це не така-то й дрібниця, адже гроші за білети — 270 карбованців — універмагом здано в ощадкасу за чотири дні до тиражу, а недійсними білетами (й, безперечно, перевіреними по таблиці!) торгували ще півтора місяці після того,— то голова трохи примовк.

Хоча, кажучи про дрібницю, керівник по-своєму був правий. Якщо це шахрайство в підпорядкованій йому системі порівняти з іншими, вагомішими, то воно й справді видаватиметься не таким уже й значним. Наприклад, із справою старшого бухгалтера Березнянського сільського споживчого товариства Н. Ф. Шпіхернюк. Зловживаючи службовим становищем, старший бухгалтер з групою мотюг поцупила 32.672 крб. Крали нахабно, на очах у всіх: оформляли безтоварні накладні на нібито здане громадянами м'ясо і привласнювали грошенята. Хоча, якщо вже бути точним, привласнювали не лише в такий спосіб, а до всього ще брали з бази, як із власної комори, товари й продукти. За ці «діяння» Н. Ф. Шпіхернюк засуджено до 11 років позбавлення волі, Н. І. Немерську — до 10, Т. М. Кореновську — до 9, Г. К. Ковальчук — до 8 років, інших п'ятьох злочинців на трохи менші строки.

Чи взяти справу завідуючої продмагом села Петриківці Уланівського сільського споживчого товариства З. Г. Філіпової. Ця в тісній співдружності з головою колгоспу «Авангард» (колгосп зараз розукрупнено на три господарства) В. П. Собчуком перетворили магазин на підпільний банк. Філіпова по записках видавала гроші, субсидувала гулянки та бенкети, під виглядом продуктів для колгоспної їдальні та для дитсадка давала горілку, вино, пиво. Справа поки що в стадії судового розгляду, тому робити якісь висновки рано, але попередньо можна сказати, що, згідно з актами ревізорів, йдеться про розбазарювання понад 40 тисяч карбованців.

Безперечно, за такими сумами махінації з лотерейними білетами здаються невинними дитячими забавами, такою собі дріб'язковою помилкою гарних дівчат, які вельми позитивно характеризуються дирекцією коопунівермагу.

Якщо вже зайшла мова про позитивні характеристики, то продовжимо розмову саме в цьому плані. І Шпіхернюк та її гопкомпанія, а також Філіпова характеризуються керівництвом блискуче. Це вже, мабуть, стало своєрідною традицією у торговельників Хмільницького району. І не лише в райспоживспілці, а й у іншій тотожній організації. Бо в Хмільнику є ще управління торгівлі міськвиконкому (начальник управління А. Я. Тищенко). Так от, на всю Вінниччину прогриміла справа завідуючої магазином № 34 З. П. Остапчук, яка брала додому дефіцитні товари й перепродувала їх за спекулятивними цінами. Отримуючи 143 крб. місячної зарплатні, вона примудрилася мати ощадкнижки на десятки тисяч карбованців, чимало золотих прикрас, дефіцитно-імпортних промтоварів на 10 тисяч крб. та ін. Що цікаво, на запит відповідних інстанцій керівництво управління дало злодійці просто таки ангельську характеристику: «Остапчук... зарекомендувала себе з позитивного боку, як трудолюбивий і дисциплінований працівник, умілий організатор... постійно підвищувала кваліфікаційний та ідейно-політичний рівень (?!)».

Остапчук засудили до 6 років позбавлення волі з конфіскацією належного їй майна, і я, завітавши до управління торгівлі, все-таки поцікавився: якої ж зараз думки про неї?.. І не було межі моєму подиву, коли секретар парторганізації управління М. Г. Розуваєва чітко і ясно сказала: «Прекрасний працівник. Вона виконувала плани, була в нас головою місцевкому, очолювала свого часу нашу партійну організацію...»

Після цього я вже й не дивувався, коли довідався, що новому претенденту на лаву підсудних, завідуючому овочесховищем управління торгівлі М. Т. Булавенку, теж готується позитивна характеристика. Оскільки на час мого приїзду в Хмільник суд іще не відбувся, то коротко проінформую читачів про суть справи: Булавенко здав обманним шляхом у Кошелівське відділення Ждановського цукрокомбінату 18,5 тонни державної картоплі, хапонувши собі «на кишенькові витрати» дві тисячі карбованців.

Ну, а тепер скажіть: можна порівняти з діяннями Булавенка чи Остапчук, приміром, вчинок завідуючої магазином № 6 міськуправління торгівлі А. В. Карпинської, яка направила в село Качанівку двох продавців з борошном та крупою і звеліла їм продавати все те, завищивши ціни? Чи «операцію» Л. М. Ніцецької з магазину № 23 у Хмільнику, яка «лише» сплавила покупцям разом із дріжджами два ящики смердючих оселедців? Та це ж дрібниці! Або аналогічні «забави» Ганни Ткач, завідуючої магазином № 4 у селі Сандраках. Ця продавала борошно й на кожному мішку заробляла по три карбованці та ще й нав'язувала людям залежале сало. Чи Марія Чорна — завідуюча магазином селища Ольгине, яка теж продавала борошно дорожче, ніж треба; або її колега Марія Усата із села Клітенки, яка завищувала ціну на клейонку...

Все це, на думку керівництва, дрібниці, так само, як вважаються дрібницями численні образування та недоважування. Ось тому абсолютній більшості продавців, спійманих за руку, видаються позитивні характеристики...

Отож і справді, що таке дві нещасні лотерейки, коли порівняти їх із наведеними фактами? Чи варті вони розмови?.. Варті. Бо великі злочини починаються з малих. І Шпіхернюк, і Філіпова, і Осадчук та Булавенко колись починали з малого шахрайства. Ніхто не зупинив. Бо в хмільницьких торговельних організаціях панували і, як не прикро, продовжують панувати всепрощенство, потурання порушникам і розкрадачам і, доводиться визнати, кругова порука.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Вінницька область.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

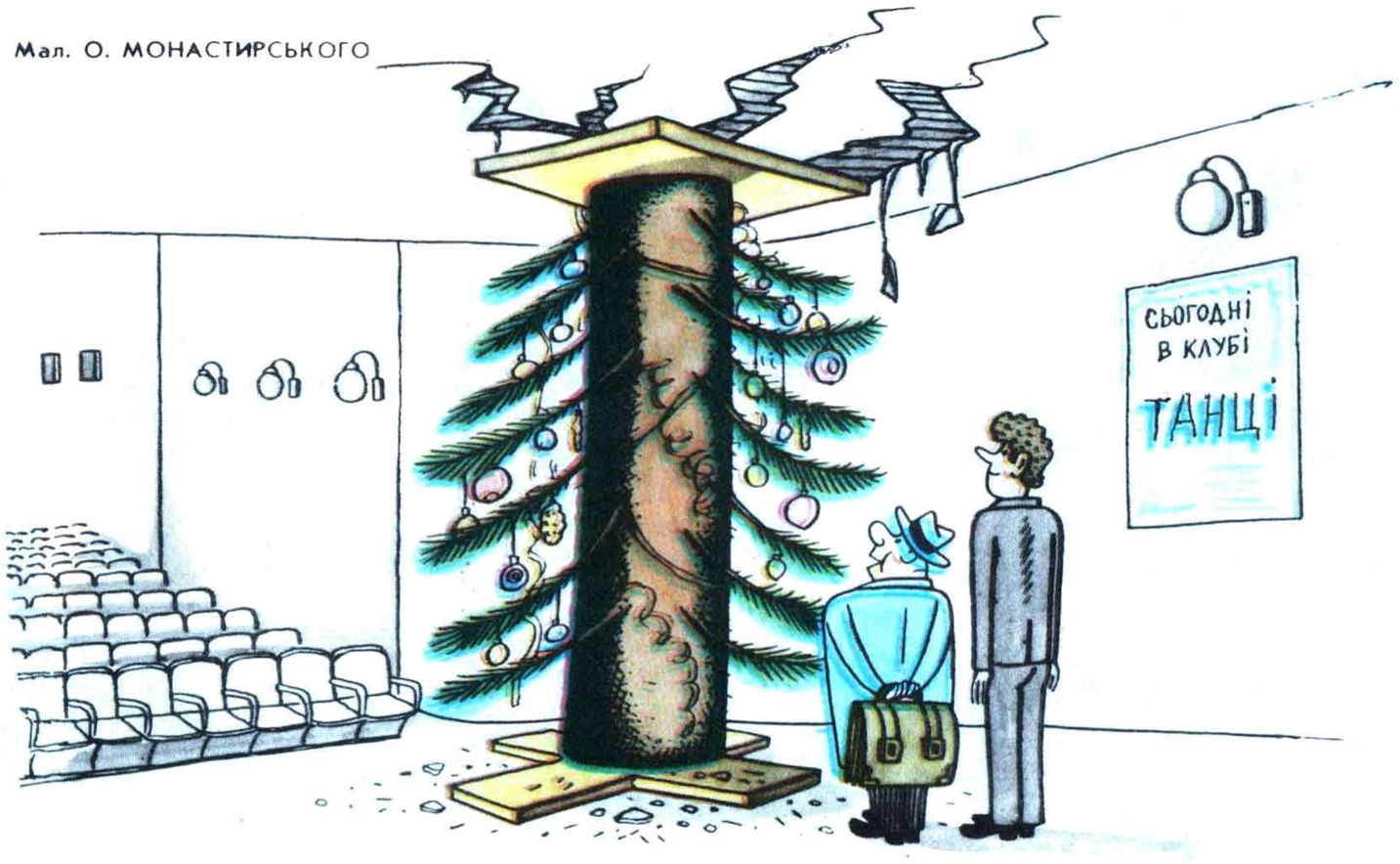

— Саме така ялинка й підходить для нашого клубу.

УСЕ НЕ ТАК

ГУМОРЕСКА

Черга дійшла до мене.

— Що ж,— кажу. — Здивувати вас нічим не здивую, а парі, мабуть, виграю...

Це була, кажучи м'яко, смілива преамбула.

— Можливо,— погодився один із претендентів. — У вашого брата завжди усе не так, як у людей...

Приз — пляшка мускатного шампанського — стоїть на столі, навколо якого зібралася дюжина літераторів, артистів, художників. Одинадцять претендентів уже розповіли одинадцять «дивовижних» пригод, які трапилися з ними напередодні минулого року. Дванадцятий — я.

Переможцем стане той, у кого цей переддень виявиться найнезвичайнішим. Тамада врахував специфіку жерців мистецтва і великодушно дозволив трохи «домислювати». Однак усі одинадцять так і не доказали, як вони зустріли Новий рік. Найнеймовірніші сюжетні повороти легко вгадувалися, і претенденти на приз один по одному вибували із змагання...

— Отже, на годиннику було за п'ять хвилин дванадцята ночі,— почав я тоном газетного хронікера. — До Нового року лишалося всього триста секунд.

— Інтригуючий початок,— іронічно позіхнув тамада.

— Я повертався з відрядження і підганяв шофера,— вів далі я. — За хвилину ми підкотили до будинку. Як відомо, усі будинки нашого мікрорайону — близнюки, пронумерувати їх іще не встигли, і я...

— І ти потрапив у сусідній будинок! — голос праворуч.

— І там зустрів Новий рік! — голос ліворуч.

— І я потрапив у свій дім! — продовжую незворушно. — Відчиняю двері ліфта, швидко проминаю чотири поверхи, і ліфт зупиняється...

— Вимкнули світло!..

— Застряв! ! ні туди, і ні сюди!..

— Як у кіно!..

— Ні! — заспокоюю. — Ліфт зупинився точно навпроти моєї квартири. Виходжу. Дзвоню. Відчиняються двері. А на порозі...

— Сусід! — захихотіли справа.

— «Друг дому»! — захихотіли зліва.

— Ні,— знову заспокоюю. — На порозі стояла моя дружина.

Хтось заскреготів зубами.

— На радощах ми розцілувалися. І раптом бачу — через плече дружини — чиїсь ноги стирчать із-під портьєри...

— Дублер!

— Заступник!

Шум. Сміх. Тамада махає рукою в мій бік:

Мал. В. ГЛИВЕНКА

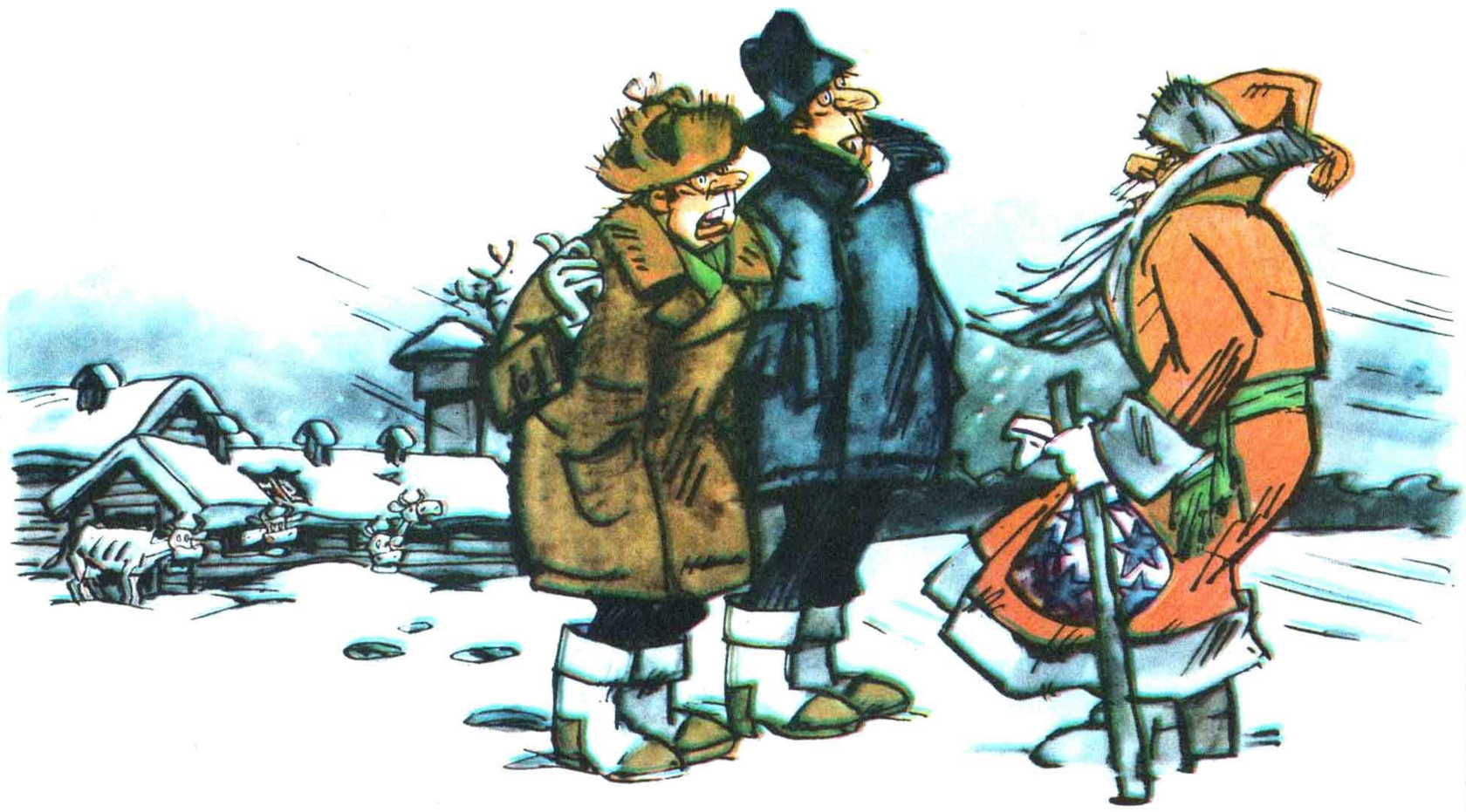

— І чого, діду, ви до нас прителіпалися! Худобу поморозите!

— Тільки голову морочив! Ситуація не з оригінальних.

Піднімаю руку, закликаю до тиші і спокою:

— Як я й передбачав, це був мій синок — Юрко.

Навколо столу прокотилося глухе ричання.

— До Нового року зоставалася одна хвилина. Дружина скинула з мене пальто. Юрко вчепився у мою руку і потягнув до кімнати. Засліпило яскраве світло. Ялинка у нас була на славу. Словом, усе було, мов уві сні. І я про...

— ...кинувся! — закричали усі разом із тамадою.

— Та ні! — відказую. — Я про... стягнув руку і взяв зі столу шампанське, щоб його відкоркувати. І тільки ми підняли келихи, як...

Роблю паузу, повільно обводжу очима суперників. Вони сиділи червоні, мов кагор. На їх лобах виступив піт. Тамада кожного пронизував поглядом:

— Ну, чого мовчите?! Давайте — давайте! Що могло статися в останню секунду? Ну? Вибух? Обвал? Землетрус? Інфаркт, чорт забирай?!

Я торжествував.

— Та кажи вже! — здався тамада.

— А що казати? — знизую плечима. — Тільки ми підняли келихи, як ударили куранти. Гості закричали «Ура!» і випили. Потім добре закусили... І — все.

— Як «усе»?

— Що «все»?

— Це шахрайство! Липа!

— Ніякої липи,— відповідаю. — Просто настав Новий рік. Можете перевірити за календарем.

Я взяв зі столу пляшку мускатного шампанського і відкланявся.

— До речі,— кажу на прощання,— жодного слова у цій історії я не вигадав.

Уже виходячи, почув:

— Бачили піжона? Я ж попереджав: у цих гумористів завжди усе не так, як у нормальних людей. Завжди з ними трапляються якісь безглузді історії!..

Микола ПОЛОТАЙ.

м. Ялта.

Мал. А. БОРДУНІСА

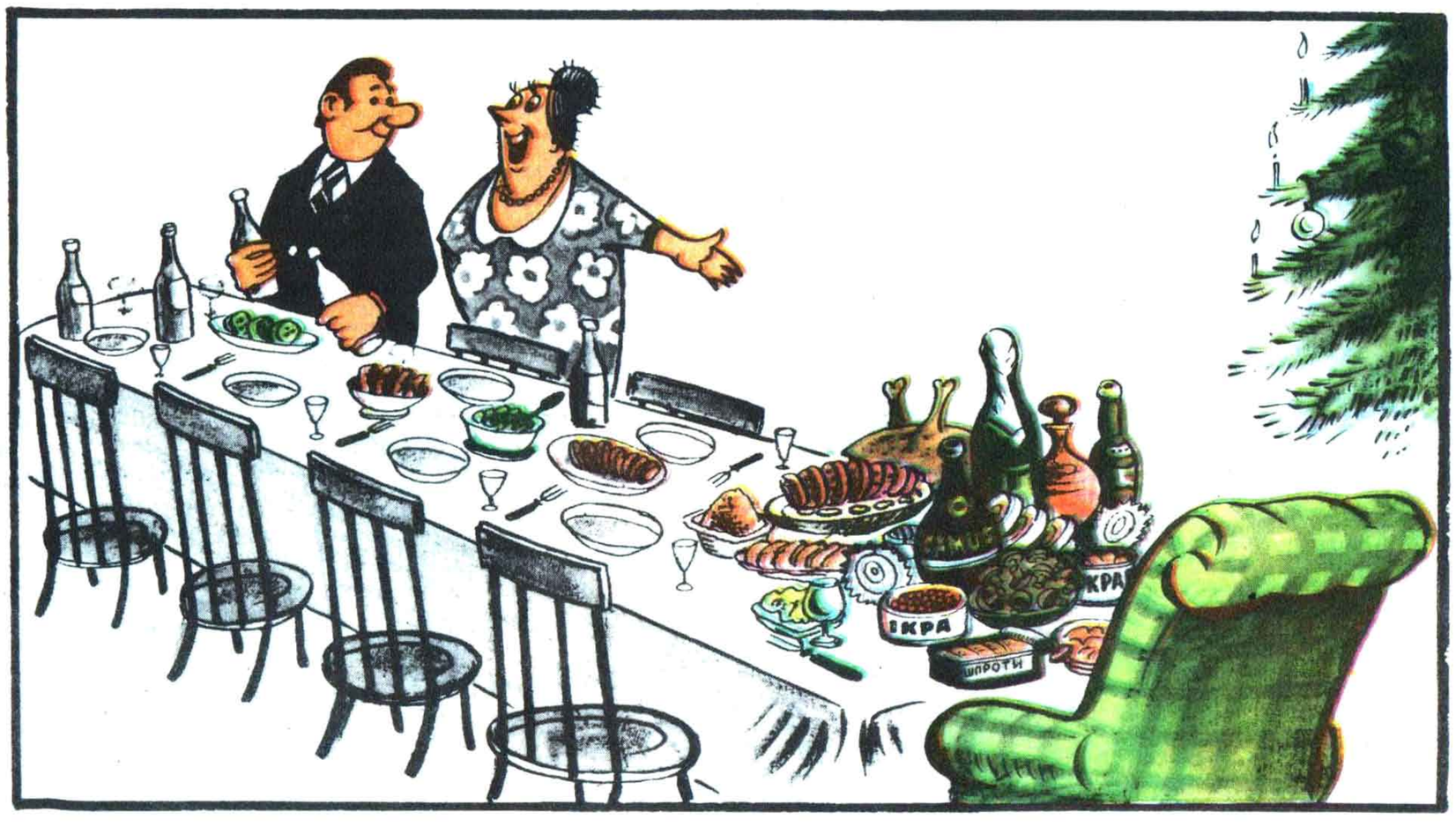

— А де посадимо Дмитра Дмитровича!
— А ти хіба сам не бачиш!

Вітаємо!

Письменника-гумориста Юрія ЯЧЕЙКІНА з його першим 50-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Футбольну команду «ДНІПРО» з її першими золотими медалями чемпіонів СРСР.

Дружній шарж С. ГЕРАСИМЧУКА

ФАТАЛЬНА НЕОБАЧНІСТЬ

Мінливий настрій у людей:
Влас при дружині — препохмурий,
А з секретаркою — ге-гей,
Сіяє,
крутить шури-мури!

Під рік Новий, в поспішний час,
Коли повсюди людно й лунко,
У парфюмернім царстві Влас
Шукав очима подарунки.

Дружині вибрать — легко так:
Неперебірлива, терпима,
У Діни ж —
витончений смак:
Їй подавай все «люкс» і «приму»!

Для неї враз не підбереш...
Купив не щось —
духи французькі!
Такі й дружині, може, теж?
Ви що — жартуєте?
А дзуськи!

Щоправда, і для неї він,
Щоб часом бризкала волосся,
Придбав духи.
Духи «Жасмин»
(За них дешевших не знайшлося).

І два пакуночки оті
Тримав в кишені у пальті.

Вже засвітилися вогні,
Коли виходив з магазину...
І в новорічній метушні
Угледів любку свою, Діну.

О, як зрадів тут
наш герой!
Зумів протиснутись, догнати.
Як раптом —
лишенько! Ой-ой!
Дружина сунеться крізь натовп!

Що вдієш?! Виходу нема!
І любій Діні він хапливо
Дарунок тицьнув крадькома
Й подався геть одним поривом.

А вдома в себе,
при ялинці,
Вручає він дарунок жінці.
Та — розгортає і... сія:
— О! Давня мрія це моя!
Французьке диво!.. Чоловіче!..
І щось шепоче таємниче.
Та він уже не чув тих слів —
Зомлів...
І можна зрозуміть людину:
Він уявив з «Жасмином»
Діну.

Валентин ЛАГОДА.

Телеграфне агентство Перця

ВИННОГО НАЗВАНО!

Хто винен, що у нас іще й досі не збудовано АТС-24? Таке запитання ставлять мешканці чотирьох житлових масивів м. Дніпропетровська. Як пояснив кореспондентові ТАП керуючий трестом «Дніпрожитлобуд» О. Д. Царенко, в тому, що за 7 років від початку будівництва телефонної станції виведено лише нульовий цикл, винен робітник заводу ім. К. Лібкнехта Г. І. Луц. Він регулярно пише у місцевій газеті «Дніпро вечірній» про низькі темпи робіт на спорудженні АТС, нервує Олега Дмитровича, вибиває з колії і цим заважає йому керувати ходом будівництва станції.

МЕТАМОРФОЗИ

Як передає наш київський кореспондент, дивні метаморфози під час транспортування залізницею відбуваються із шифером, що його виробляє Київський азбестоцементний завод. Варто лише навалом повантажити його у відкритий вагон, як на кінцевій станції він перетворюється на купу сміття. Партію такого сміття нещодавно отримав Талалаївський магазин-склад Чернігівської області.

УТОЧНЕННЯ ТАП

Вісімнадцять спортсменів-ковзанярів при дитячо-юнацькій спортивній школі ДСТ «Спартак» у Львові необачно взяли колективне зобов'язання показати ближчим часом результати, що значно перевищують міські, а можливо, й республіканські рекорди. Проте, як повідомив кореспондентові ТАП тренер ковзанярської секції О. М. Мельник, обіцяних рекордів не буде, оскільки всі вісімнадцять пар роликових ковзанів виробництва Одеського автоскладального заводу, що їх придбала школа, виявилися стопроцентним браком: на них не те що рекордів не перекрити, а й найвужчої львівської вулиці впоперек не переїхати.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Останнім часом Пустомитівським районом, що на Львівщині, гуляє чутка, буцімто з будинку, де мешкає голова райвиконкому тов. Радельчук, вітром зірвало дах, і тепер на голову тече і капає.

Як повідомив кореспондентові ТАП тов. Радельчук, усе це — чистісінької води вигадка. В його квартирі сухо, бо дах зірвало не в нього, а з будинку жительки села Верхня Білка, вчительки-пенсіонерки М. Д. Коб'ялко. Голова ж райвиконкому причетний до цієї історії лише тим, що ніяк не зреагував на неодноразові прохання М. Д. Коб'ялко якось вплинути на керівників сільради і радгоспу, щоб ті допомогли з ремонтом.

ЗА ЗВИЧАЄМ

ЖАРТ

Пізній вечір тридцять першого грудня, на вулиці вже ані лялечки. Чурко простує додому — доведеться йому зустрічати Новий рік удвох із телевізором. Сім'ї у Чурка нема, друзів також, знайомих, до яких він міг би зайти просто, теж пригадати не може. Й спливає у його пам'яті, підігрітій у «Хвилинці» подвійною дозою фірмового напою «Струм», що за старовинним англійським звичаєм у цей час можна без усяких церемоній завітати до будь-якого дому. І — добривечір!..

Роздивляється Чурко на вікна, аж бачить: в одному темнувато й щось дивно мерехтить, хоча на телевізор не схоже. Заінтригований, він саме цю квартиру й вибирає. Заходить. Посеред вітальні — святковий стіл, посеред столу — товста кольорова свічка у бронзовому свічнику, а навколо стола — гості.

Компанія, як і належить,— чоловіча стать, жіноча. Господар навіть приятелем виявився — колись у трамваї разом їхали. А з гостею однією, в штанях, Чурко навіть відпочивав у Сочі, щоправда, він у січні, вона — у вересні. Та він їй лише інтимно підморгує, але вигляду не показує, бо вона тут, схоже, з чоловіком — в усякому разі, з якимось молодим гевалом у светрі.

Квартирка нічогенька, але тіснувата. Чи то речей у ній забагато, чи то гостей. Однак головне, як здалося Чуркові,— ніяких радощів навколо, ніякого живого життя — наче це не зустріч Нового року, а поминки по старому. До столу поприлипали й лише «чвак-чвак», «чвак-чвак»... Нудьга страшенна. Й відчуває Чурко: треба рятувати становище. Підводиться.

— Тихо! У людини тост! — одчайдушно кричить хазяйка, бо до дванадцяти ще далеко, а стіл уже напівпорожній. Щелепи неохоче зупиняються.

— Вам відомо, який новорічний звичай у Болгарії? — питає Чурко й сам одказує: — Опівночі світло геть, а у темряві цілуватися.

Усі сміються. Чурко сприймає сміх як схвалення мудрого звичаю і щосили дмухає на свічку. Й при цьому видуває з блюда порося,

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

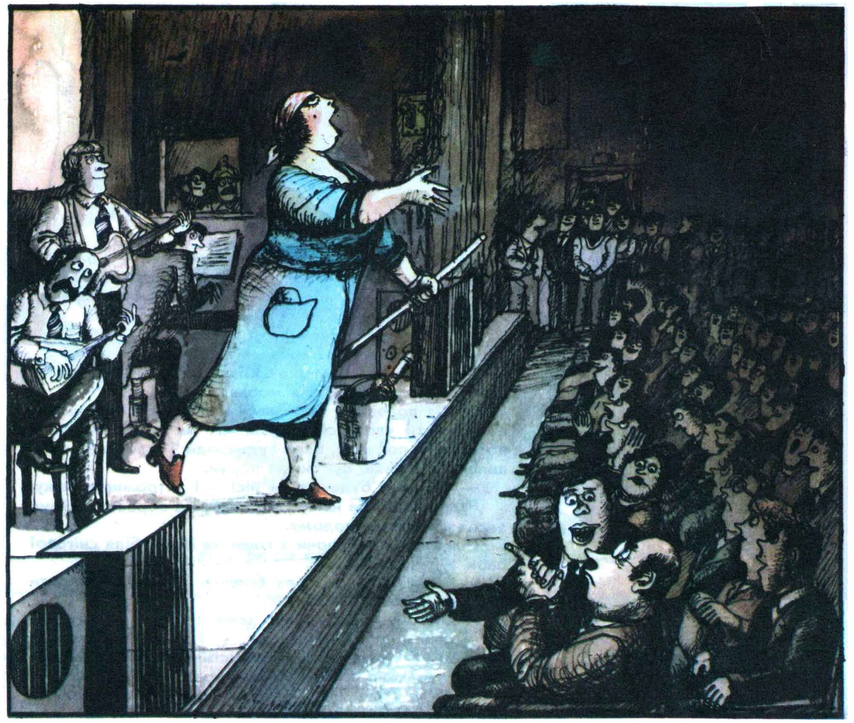

— У нас раптом зіпсувався підсилювач, а без мікрофона може співати лише тьотя Дуся.

яке, хоч і смажене, стрибає просто на оксамитове декольте гості навпроти.

Свічці ж хоч би що, лише червоний язичок, хитнувшись, лизнув паперові серветки, й ті красиво спалахують.

— Точнісінько як в Ефіопії! — радісно кричить Чурко. — Там на Новий рік розпалюють велике вогнище й всеньку ніч через нього стрибають!

Та гості хапають зі столу пиво й шампанське, хоча змішувати ці напої, як відомо, не рекомендується, і хлюпають на вогонь. Чурко бачить таке діло й теж поливає «Столичною», від чого полум'я чомусь більшає. Тоді він хапає сифон і починає з нього шипіти... на гостей. Бо є такий звичай у Бірмі — один одного обливати з голови до п'ят. Щоправда, там Новий рік не в січні, а влітку.

В оселі тим часом диму, наче в пеклі, де хто — не видно. Господарі починають палаючі предмети на вулицю викидати. Чурко теж хап що ближче — комод з якогось червоного дерева — й давай тягти до вікна. Бо опівночі, на ходу пояснює, належить усе старе з хати геть — за італійським звичаєм. Та де там, хазяйка, як Софі Лорен, грудьми комод затулила.

Пометушилися добряче, та до дванадцятої лад навели. Вогонь загасили, а гостей переобмундирували. Кого в що: хто в шапці пижиковій, хто у фартусі, а хто простирадлом обгорнувся. А тут якраз: бом!.. бом!.. бом!.. Лунає у квартирі дзвін келихів — з телеекрана, і диктори посміхаються: «З Новим роком, дорогі друзі, з новим щастям!..»

А над Чурком величезна синя ковдра в зірках. І ті йому єхидно підморгують. Намагається Чурко пригадати, за яким таким новорічним звичаєм прийнято гостя з другого поверху за руки й ноги у сніговий замет жбурляти. Та згадати не може. А приходить на пам'ять зовсім інша прикмета: як перший день почався — то й увесь рік так...

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

З ЖИТТЯ СНІГОВИКІВ

Мал. В. КОСОБУКІНА

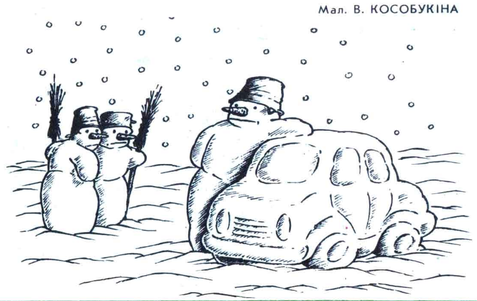

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Мал. В. КОСОБУКІНА

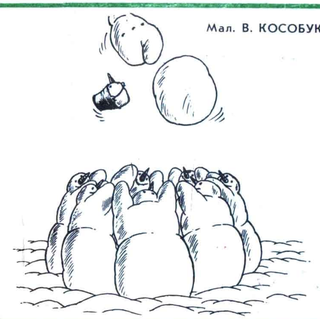

НОВОРІЧНЕ КОНФЕТТІ

● *Річний звіт виявився казкою про 12 авральних місяців.*

● *Зелені ялинки — у Червону книгу!*

● *Продавав ялинки по липових накладних.*

● *«Людина на 80 процентів складається з води, а я — на всі сто!» — хвалилася Снігова баба.*

Олег СЕІН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СНІГОВА БАБА

За селом на узліссі діти зліпили снігову бабу. В руку дали їй мітлу, на голову поклали старий плетений кошик, а замість носа встромили велику червону моркву. Коли настав вечір, діти пішли додому.

Зосталася баба сама.

Мимо біг зайчик і побачив червоний ніс.

— Яке щастя!.. Вечерю собі знайшов,— вигукнув він і, підстрибнувши, схопив моркву.

Над'їв половину, облизався і вже хотів іти додому почастувати своїх сестричок. «А як же з бабиним носом?» — подумав. Зирк туди-сюди, і вгледів на снігу шишку з ялинки, що росла поруч.

— О, це й буде бабин ніс! — І встромив шишку.

Радий, що себе нагодував і бабу не образив, зайчик весело поскакав додому.

Невдовзі, стрибаючи з гілки на гілку, біля снігової баби зупинилася білка.

— Шишка!.. — зраділа білочка і почала трощити гострими зубами бабин ніс.

А досхочу поласувавши, замислилась:

— Яка ж я немилосердна... — І ну видивлятись по снігу, що б таке знайти їй замість носа. Помітила під дикою яблунею свіже яблуко і зраділа.

— Буде у баби ніс! — вигукнула весело і встромила яблуко в снігову бабу.

Прокинувся з зимової сплячки голодний їжачок. Він нишпорив по снігу, щоб знайти що-небудь поїсти.

Підвів голову і побачив зелене яблуко. Тут же схрумав його і хотів було вже йти додому, але з півдороги вернувся.

— Ох, який я недобрий! — проказав їжачок сам до себе і заоглядався: з чого б це нового носа бабі зробити?

Нарешті побачив.

— Оце саме те, що треба! — зрадів їжачок. — Цього носа у баби вже ніхто не з'їсть.

І встромив поміж бабиних снігових щік крижану бурульку.

Григорій РІЗНИК.

НОВОРІЧНИЙ ХОРОВОД

В лісі білий-білий сніг
Між деревами проліг.
— Тук-тук-тук!
Тук-тук-тук! —
Чути дятлів перестук.
І синички — скік та скік:
— Скоро, скоро Новий рік!
А сороки:
— Скор-ро! Скор-ро! —
Прокричали дружним хором.
Вмить знялися й полетіли,
Всім про свято сповістили!
На святковий хоровод
Лісовий прибув народ:
Борсучок і оленятко,
Зайчик, дике поросятко,
Вовчик, білочка, куничка,
І ведмедик, і лисичка...
Веселились так завзято
Круг ялинки всі звірята,
Що, танцюючи, лисичка
Загубила черевичка!

Михайло БІЛОГОРКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Керівник «Сільбуду» Швець
Лоба тре завзято:
— Скоро рокові кінець —
Чим рапортувати?..
Ой, підводите, орли! —
Свердлить замів оком. —
Сім об'єктів почали —
Й скрізь палають строки!..
Школу добре як здадуть
Десь наступним літом.
А на клубові кладуть
Тільки перші плити.
На свинарнику стирчать
Лиш бетонні ферми...
Чим же рік новий стрічать
Будемо тепер ми?..
Не поможуть вихідні
Й натиски авральні...
Плачуть наші «наградні»,
Тобто — преміальні...
Нам би премійку дали —
Це як двічі чхнути!
Якби ми об'єкт змогли
Хоч один зіпхнути.
Кинуть сили всі свої
На якусь з коробок.
Здать комісії її
З рядом недоробок.
Діло звичне і просте:
Премію врятуєм.
Недороблене ж оте
Потім добудуєм...
Тож, престиж щоб зберегти,—
На районну лазню
Треба хором налягти —
Підігнати вчасно!..
Буду цей об'єкт здавать
Сам я — персонально.
Щоб не той... — замаскувать!
Буде час добудувать
Різні там купальні...

Грудень — рокові вінець.
Скрізь святковий гамірець,
І в районі — празник.
...Із комісією Швець
Підкотив до лазні.
Вийшли троє із машин,
Пижиками крутять:
— На всі сто! — схвалив один,—
Вигляда споруда!..
Оглядаючи паркет,
Бджолами гуділи.
А коли зайшли в буфет,—
Довго там сиділи.
Дві години там були
Гості без антракту.
Лазню радо прийняли —
Підписали акти.
Тут би ділу і кінець.
Премії — в кишені!..
Та гукнув хмільненький Швець
З келихом у жмені:
— Банька вийшла ач яка!
Нею я пишаюсь...
Й на правах керівника
П-першим в н-ній скуп-паюсь!..
Враз змінилися з лиця
Зами й виконроби.
Стали смикати Швеця...
Та що з п'яним зробиш!

— Відчепіться! — грима Швець,—
Бо я право маю!..
Розстібає комірець,
Геть піджак і світерець...
Інше все знімає.
Гордо став, мов той Адам
На порозі раю
(Добре, не було хоч дам):
— Я,— гука,— найперший!.. Сам
Лазню відкриваю!..
Швидко віником прикрився,
Солодко зажмурився.
Двері — штовх! — і опинивсь
Між людей на вулиці!..
Мов натертий скипідаром,
Із району Швець тікав...
— З легким паром!..
— З легким паром!..
Натовп вслід йому гукав.

Сміх і гріх... І хай їм грець
Отаким «майстрам», як Швець!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

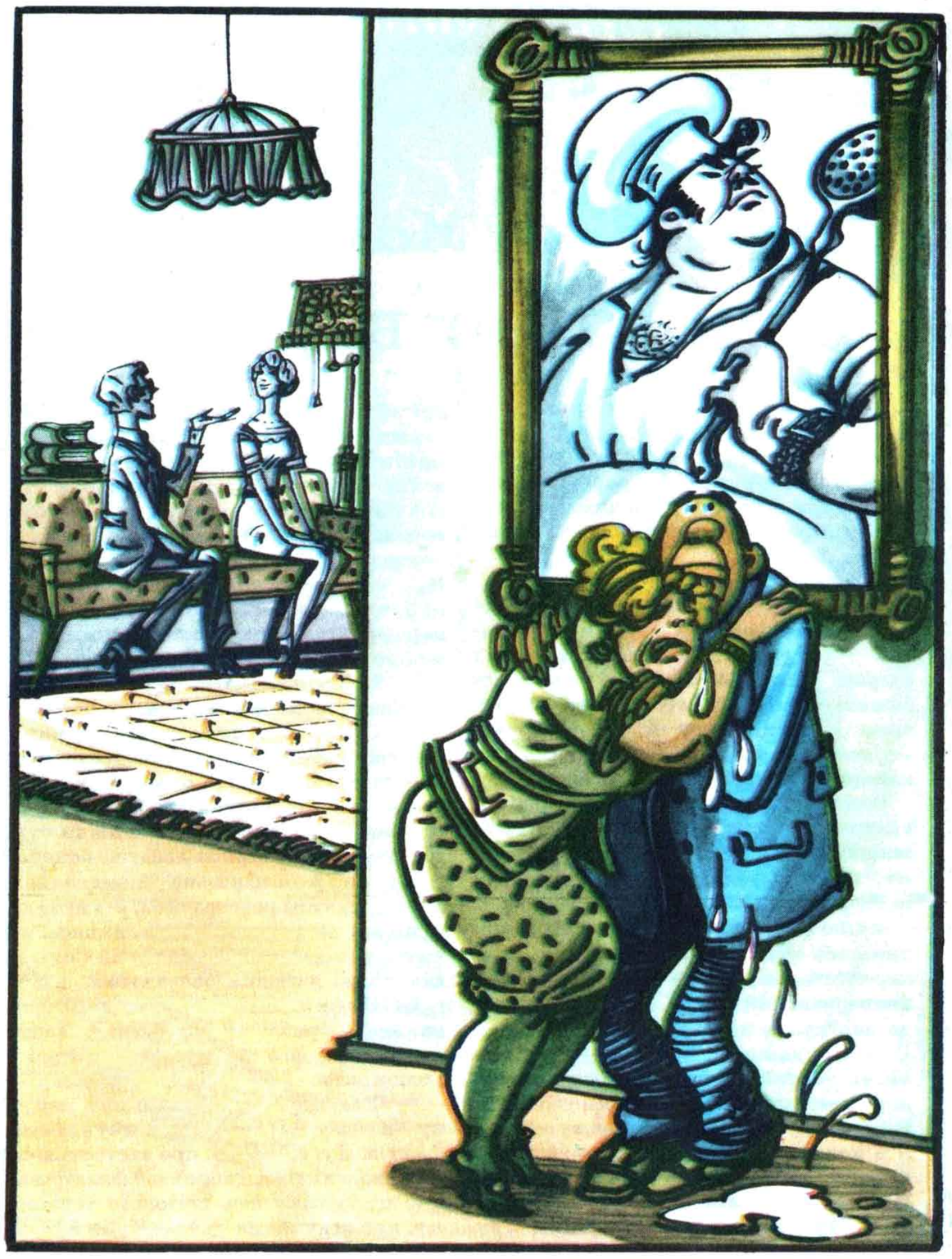

— Не переживай. Грець із ним! Хай уже зятем буде кандидат наук — може, й з нього людину зробимо!..

Мал. В. СОЛОНЬКА

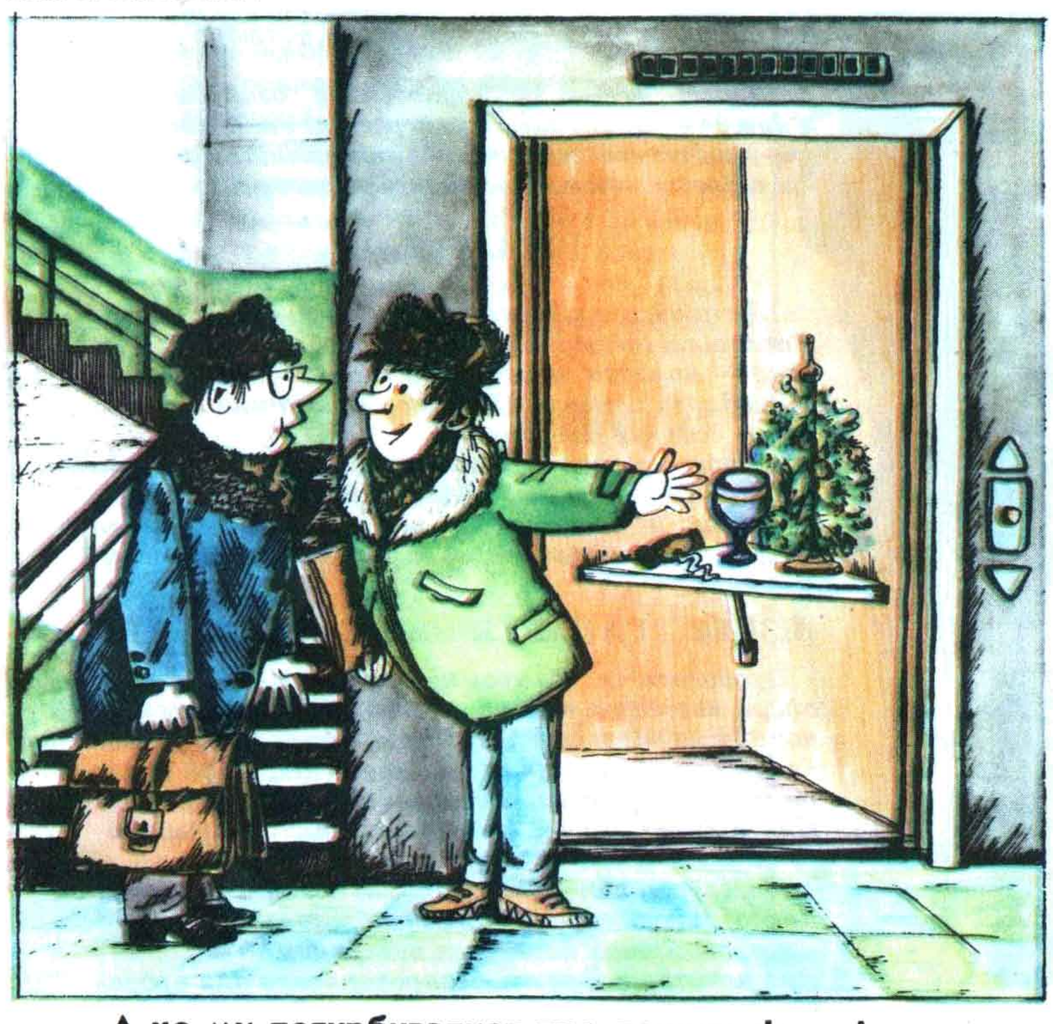

— А це ми потурбувалися про пожильців, які застрягнуть у ліфті.

ХРОНІКА НОВИН

КОНЦЕРТ

Великий новорічний концерт влаштувала гр. Кухленку його сім'я після того, як він повернувся додому далеко за північ.

ВИПАДОК НА КАРНАВАЛІ

Перший приз на новорічному бал-маскараді, що відбувся на заводі «Ватерлінія», було присуджено постачальнику Василю Вертлявому, який хоч і був без маски, проте залишився невпізнаним. Річ у тім, що увесь минулий рік Вертлявий провів у відрядженнях: вибивав дефіцитні комплектуючі деталі.

ОЦЕ РЕКОРД!

31 грудня у громадянки Блакитної в тридцятий раз після гарантійного ремонту зіпсувався телевізор «Рекорд».

ХІД КОНЕМ

У новорічний вечір через відсутність рейсового автобуса колгоспник Хоменко доїхав до міста конем.

ПОРАДА

Якщо вас не влаштовує сума тринадцятої зарплати, віддайте її дружині.

Чергові хронікери С. ОЛЕЖКО та М. КОСТІВ.

«За туманом нічого не видно»...

Все продається, все купується...

В Японії, наприклад, один дуже спритний підприємець, ім'я якого місцева преса тримає в секреті, почав продавати... туман. Звичайнісінький туман, про який у нашій пісні співається:

Туман яром, туман долиною...

Щоправда, бізнесмен запевняє, що його консервований туман особливий — той, що ранком збирається над озером Масю. А в цьому озері, як божаться місцеві жителі, вода найчистіша в світі. Тому й ціну за свої «консерви» підприємець загнув неабияку — по триста ієн за банку.

Однак торгівля консервованим «пшиком» ішла в Японії туго. Незважаючи на добре організовану рекламу, покупці віддавали перевагу тим консервам, які можна покласти на зуб.

Може б, тому ділкові од консервації довелось би зовсім прикрити свою нерентабельну лавочку, як раптом консервований туман з острова Хокайдо зацікавив декого за океаном.

— Слухайте, панове! — вигукнув якось тертий спец із американського держдепартаменту. — В Японії один багатий дурисвіт консервує туман. От я й подумав: а чи не закупити й нам партію цього стратегічного товару? Ну, хоча б із мільйон баночок...

— Навіщо нам імпортний туман? — здивувались менш терті в міжнародних ділах колеги. — Що нам, свого бракує?

— Е-е, свій туман покотив і розтанув,— заперечив тертий спец. — А японський туман... консервований. Загнаний у банки. Вловили різницю?

Бачачи по очах, що його молодші колеги «вловлюють» не до кінця, досвідчений спец постарався пояснити свою думку на конкретному прикладі:

— Уявіть собі, що наш уряд сідає за стіл переговорів з Радами. Ті ставлять питання руба: давайте скоротимо з обох сторін наявні арсенали ядерної зброї й засоби її доставки. Ми, як завжди у таких випадках, починаємо маніпулювати цифрами. Нам треба за всяку ціну довести партнерам по НАТО подвійну, а то й потрійну перевагу СРСР у ракетах, підводних човнах чи в стратегічній авіації. Нав'язати свій — нульовий, перехідний чи ще якийсь вигідний для нас варіант. Отут і напускаємо туману на цифри та підрахунки...

— Консервованого туману! — здогадались молодші колеги.

— Саме так, імпортного туману. З острова Хокайдо. Нам не доведеться ждати, поки природа подарує ідеальні умови для маніпуляцій із цифрами. Куплений в Японії туман завжди буде під рукою. Відкрив із десяток баночок і викладай цифри на переговорах! Поки в тумані розберуться, що правда, а що висмоктано з пальця, дивись, ми вже й випередили Радянський Союз за кількістю ядерних боєголовок.

— Чудова ідея! — підхопили колеги. — До речі, сферу застосування консервованого туману можна значно розширити.

— Безумовно! Особливо при випуску в світ різних розвінчувальних фактів. Ну, скажімо, про застосування Москвою хімічної зброї в Афганістані, про підтримку нею світового тероризму, про втручання урядів Куби й Нікарагуа в сальвадорські події... Та боже мій! Як подумати, нам того туману треба тьму-тьмущу!

...З вірогідних джерел стало відомо, що державний департамент Сполучених Штатів Америки має намір послати свого емісара до спритного японського ділка, аби оптом закупити в нього весь наконсервований туман. Тепер у американських політиків під рукою будуть завжди невичерпні запаси туману.

Олекса ВУСИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Новорічний подарунок заокеанського Санта Клауса.

І СМІХ, І ГРІХ

ПЕРЕСТАРАЛИСЯ

До властей французького міста Руана звернулися з проханням власники однієї тамтешньої друкарні: просили дати їм грошову допомогу. А для більшої певності розголосили про свою скруту широкій громадськості — дали інтерв'ю, яке місцева преса опублікувала. В нім, зокрема, говорилося: «Всі наші кошти ми вклали в нашу друкарню і працюємо всі сім днів тижня по 18 годин на добу. Нам терміново потрібна субсидія».

Власті вирішили грунтовніше ознайомитися з нуждами друкарні. При перевірці виявилося, що це — підпільна майстерня, яка спеціалізувалася на підробці чеків і посвідок про особу.

ПРОСВІТИЛИ...

Як пише англійський журнал «Уїкенд», у місті Копервіллі (штат Техас, США) за образу поліцейського — молодик назвав його «жирною свинею» — сімнадцятилітньому Парсонсу присудили пробути шість годин у свинарнику.

Відбувши покару, Парсонс заявив: «Даний мені урок пішов на користь. Ближче познайомившись зі свинями, я переконався, що вони не такі уже й погані в порівнянні з американськими поліцаями».

БІЗНЕС ГАЛАКТИЧНОГО МАСШТАБУ

Продавати те, що тобі не належить,— це теж із сфери мистецтва вільної комерції. Так, наприклад, подружжя Мозель у Чікаго розпродує зірки нашої Галактики. І по цілком доступній ціні — 35 доларів за зірку. Сузір'я, звичайно, коштують дорожче. Плати гроші — і вважай себе власником космічного об'єкта.

Мозелі обіцяють покупцям, які виявили бажання придбати собі зірку, що вона буде зареєстрована у астрономічних каталогах під іменем «власника». Для початку подружжя запропонувало для продажу 400.000 зірок. Але їх у нашій Галактиці десь коло двох мільярдів, так що вистачить не тільки на американських, а й на закордонних дурнів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Оперативне втручання по-пентагонівськи.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Для меблів тримали на території Новорафалівської (Ровенщина) меблевої фабрики продуктовий ларьок. Бо коли до того ларка не підійдеш, ніколи нічого не купиш. То він не працює, то продавщиця Каганець напідпитку. Дивились на це робітники фабрики, дивились та й написали до Перця.

Як повідомив заступник голови правління Ровенської облспоживспілки тов. Демчук, за порушення правил радянської торгівлі та трудової дисципліни Н. Каганець з роботи звільнено.

* * *

Жити в будинку без дверей запропонував своєму замовникові В. Д. Хижавському технік Шепетівського ремонтно-будівельного управління (Хмельниччина) Н. І. Пилипчук. І не тому, що це зручно або модно. А тому, що дуже вже чомусь не хотілося Пилипчукові виготовляти замовлені Хижавським двері та рами для вікон. Замовлені, додамо, ще в січні 1982 року.

Як повідомив у відповідь на запит Перця заступник начальника Хмельницького обласного управління побутового обслуговування населення В. М. Шмаков, замовлення нарешті виконано. А Пилипчука за безвідповідальність з роботи звільнено.

Бродячі усмішки

ОНДАТРА

Чоловік продає на базарі шапку, неголосно промовляючи:

— Ондатра, ондатра, візьму недорого.

— Яка ж це ондатра, це ж собака?!

— Собаку Ондатрою звали!

Повідомив П. ГОЛІВЕР.

м. Київ.

СПОРТСМЕНКА

Рано-вранці дочка одягає спортивний костюм.

— Куди це ти? — здивувався батько.

— На вулицю — бігати підтюпцем, зарядку робити...

За кілька хвилин вона повернулася.

— Чого так швидко? — питає батько.

— Та... ліфт не працює.

Повідомив І. РУДОЙ.

м. Сєвєродонецьк
Ворошиловградської області.

ПОБАЧИМОСЬ ЧЕРЕЗ РІК

Кореспондент однієї з газет приїхав до довгожителя. Коли вже їхня розмова наближалася до кінця, журналіст висловив бажання побачитися зі своїм співрозмовником наступного року.

— Звичайно, звичайно. Я зовсім не заперечую,— відказав дідусь. — Зустрінемося обов'язково. Ви ще маєте зовсім молодий вигляд.

Повідомив І. БІДЮК.

м. Львів.

НЕТЯМУЩА

Піп зайшов до буфету, підняв руку вгору і показує буфетниці два пальці. Та подумала, що піп хреститься, та й питає:

— Чому двома, а не трьома?

А піп — до неї:

— Яка ж ти нетямуща, раба божа! Два по сто в одну посудину!

Повідомив П. КУЛЬКО.

с. Каштанівка
Кам'янець-Подільського району
Хмельницької обл.

ЗВИЧКА

— Слухай, Павле, чому ти такий непослідовний? Позаочі лаєш директора, на чім світ стоїть, а в очі хвалиш?

— Та це в мене така звичка — не люблю повторюватись.

Повідомив Р. ПІНЬ.

м. Тернопіль.

Анатолій БОРТНЯК

У ЛІСІ, ОЙ, У ТЕМНОМУ...

(пародійний триптих)

У лісі, ой, у темному,
Де ходить хитрий лис,
Росла собі ялинонька,
І зайчик з нею ріс.

І т. д.

І. Лісова пригода

(ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ)

Це трапилось
Чотири тижні тому:
Прибіг під вечір заїнько додому —
І не повірив ні очам, ні звістці...
Невже нема ялиноньки на місці?!
Йшов Дід Мороз у пошуках розваги
З червоним носом
(Десь напився браги.
Добряче, видно, закропив утробу!).
Побачив зайця і його — у торбу.
І, як співають іноді малята,
Поніс його на новорічне свято.
Та вір, читачу,
Не усякій пісні.
Є версії про цю пригоду різні.
Чому,—
Давайте запитаймо в лиса,—
Сліди за дідом лисячі тяглися?
Чотири лапи й хвіст —
Виразним слідом...
Бо хитрий лис переодягся...
Дідом.
У ліриці одне, а для сатири
Тут ясно все, як двічі два чотири,
Всі, від Чукотки і до Ланжерону,
Підтримують цю версію законну.
Так думають, до речі,
Й на Фонтані.
Всі інші варіації — туманні.
Тому й порушник нашої моралі
Хвостом
Підлогу швабрить на вокзалі.

ІІ. Сигнал Гаврила Квача

(МИКОЛА КАРПЕНКО)

«Підозріла пісня вся ця,
Тож гадається мені:
Не було ялинки в зайця,
Все це — вигадки одні.

А (повірте в думку щиру!)
Приписав ту площу він,
Бо хотів собі квартиру
Відхопити навзамін.

І не де-небудь —
в палаці!
Да, да, да! Але чому
Ви, скажіть,
шановні братці,
Довіряєте йому?

Те, що сніг на землю випав,
Це ще треба довести!
Та хіба не ясно?
Липа,—
Щоб махлярство замести.

Хтось на мене зирка бісом.
Але гляньмо в темний ліс.
Дід Мороз ішов тим лісом...
А який у нього ніс?

Він червоний, ніби морква.
«В курсі дєла?» То ж то й є!
Репутація підмокла...
Раз червоний,— значить, п'є!

А чи вистачить зарплати,
Щоби пить всі дні підряд?
То-то...
Хочу вам сказати,
Він — хапуга, торбохват.

Обдирає всіх до цурки,
Запевняю — да, да, да!
Ще й навча цьому Снігурку —
Це вже драма, це біда!

В даних фактах
принципово
Розібратися прошу.
А як ні, то завтра знову
Не таке ще напишу!»

ІІІ. Новорічний тост

(ДМИТРО МОЛЯКЕВИЧ)

В урочисту оцю хвилину,
Так би мовити,
Не для рими,
П'ю за зайчика, за ялину
І за Діда Мороза з ними.

Товариство, здіймаю келих
Я за ваше жадане щастя.
Хай вам тисячу днів веселих
В новоріччі прожити вдасться!

Хай, як кажуть по-давньоруськи,
Вам привалить добра по пуду.
А за хитрого лиса —
Дзуськи!
Дідька лисого пити буду...

Значить так: за любов, за віру
І за сніг, що у лісі випав!
Було б хамством, якби кефіру
Я, приміром, за це не випив.

Бо кефір — то, скажу вам, сила!
Запевняю вас особисто:
В ньому зовсім не та
Бацила,
Що породжує в світі
Свинство.

Що залазить в нутро
Крізь шкіру
Й позбавляє людей моралі...
Правда, пити потрібно в міру
Й знати —
З ким, і коли, й так далі.

Розібратися в цім непросто.
Поговорим про це окремо.
Ну, а зараз вернімсь до тосту,
Бо одходимо щось од теми.

В світлу мить,
Як салют, урочу
З повним келихом,
Ввись піднятим,
Привітати жіноцтво хочу
З Міжнародним жіночим святом!

Втім, пробачте,
Поплутав дати.
Наперед забіг ненароком.
Тож дозвольте вас привітати,
Як говориться, з Новим роком!

Друже Перче!

Як ти гадаєш: що у наш час можна будувати цілісіньких п'ятнадцять років? І якою, до речі, мусить бути ота споруда?

Найграндіознішу атомну електростанцію?.. Залізницю, що обігне земну кулю?.. Чи, мо', велетенський завод?..

Не суши, друже, собі голови: ні того, ні іншого, ні третього у нашому селі Підлісне Олександрівського району ніхто будувати не збирається. Зате ось уже п'ятнадцятий рік підряд тут споруджують колгоспне овочесховище. Оце і все!

І. ТАРАСОВ.

Кіровоградська область.

Благодарениками за вареники, каші не їв, борщу й не бачив... Приказка давня, а наче про кафе «Колос», що у Високопіллі, в ній говориться. Справді, коли в те кафе не зайдеш — поїсти нічого. В кращому разі тобі запропонують обезжирену, до того ж пригорілу картоплю, яку зухвало називають «жарким», і чай, що нагадує прокисле яблучне вино.

Я хотів, було, зробити запис у книгу скарг, та, зазирнувши в неї, побачив, що записів таких там не бракує. А толку, себто належного реагування,— катма.

Отакі-то благодарениками за вареники!

А. РЕВЕРЮК.

смт Високопілля Херсонської області.

Що б ти зробив, якби отримав 1.111 пар жіночих чобіток, з яких 833 пари — суцільний брак, а інші належить з першого сорту перевести у другий?

Відіслав би їх тому, хто, вибачаюсь на слові, виробляє цю халтуру? Мушу сказати, те ж саме зробила і наша Коростенська міжрайбаза Житомирської споживчої кооперації, одержавши з Ужгородської взуттєвої фабрики саме оті 1.111 пар чобіток.

І що ти, Перче, думаєш? Варто лише було нам це зробити, як ужгородські взуттєвики всю вину за свій брак звалили на нас. Нібито це ми неправильно зберігали у себе взуття, внаслідок чого воно стало повністю непридатним. Подібна заява обурила нас. До того ж, як свідчить акт експертизи Київського відділення торговельно-промислової Палати УРСР, вини за нами у збереженні взуття ніякої немає.

Отож, друже Перче, підкажи ужгородським взуттєвикам: замість займатися отим крючкотворством, краще б виробляли якісне взуття.

Р. КЛЕЙМЕНОВА,
товарознавець.

Коростень Житомирської області.

Відомо, що для оволодіння основами знань школяреві потрібно десять літ, студентові, щоб стати спеціалістом,— п'ять років. А от скільки треба Нових років, щоб відповідальні дяді вивчили один екологічний урок на тему: «Співвідношення кількості новорічних ялинок у місті до наявності пеньків у приміських лісах»? За даними студентської дружини охорони природи Харківського університету, міські та обласні інстанції розкушують цей горішок вже дванадцять Нових років, а до зерна істини не добралися.

Істина ж ось яка. Хлопці та дівчата з дружини охорони природи порівняли такі цифри. Планові поставки ялинок після санітарних порубок становлять 90—110 тисяч штук. А за даними тричі проведеного масового опиту населення, у місто на новорічні свята завозиться 200—230 тисяч лісових красунь. Висновок: близько 100 тисяч пеньків з'являється у приміських лісах внаслідок браконьєрського промислу. Такі підрахунки дружина веде з 1969 року.

Врахуй, Перче, обставину: дерев у лісі трохи більше, ніж дружинників в університеті, під кожним не станеш. А браконьєр доти порушник, доки він з сокирою стоїть у лісі. А вискочив з лісу, перебіг якусь стометровку, став зі зрубаним деревом на зупинці електрички — він уже не браконьєр, а невинний власник ялинки. Немає такого закону, щоб запитати у перехожого, де він узяв лісову красуню.

Отож думали-гадали дружинники, як бути, і пішли в обласне управління лісового господарства та лісозаготівель. Запропонували: торговельні організації мусять ставити на ялинки особливе клеймо, без якого дерева вважати браконьєрськими. Ну звичайно ж, для цього треба підготувати та прийняти відповідне рішення облвиконкому.

— Еге! — сказали нам відповідальні дяді. — Виходити нам з такою пропозицією — означає визнати, що в нас справи із доглядом за лісами не дуже добрі. А ми звітуємо, що у нас діла на «во». Отож займайтесь своїми справами: пропагуйте букети з ялинових гілок, організовуйте школярів для збору ялинок після новорічних свят, перевиховуйте палким словом браконьєрів. А закони встановлювати — то діло старших.

Отака, Перче, ситуація. І ми з твоїх сторінок хочемо звернутися з палким словом до браконьєрів: якщо і під цей Новий рік ви зрубаєте ще 100 тисяч верхівок, не забудьте підняти чарку за здоров'я працівників обласного управління лісового господарства та лісозаготівель.

Хай їм добряче чхнеться!

Іван МИЛЬКО, Микола СОРОКІН, Наталка ЦВЄТКОВА та інші члени дружини охорони природи Харківського державного університету ім. М. Горького.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

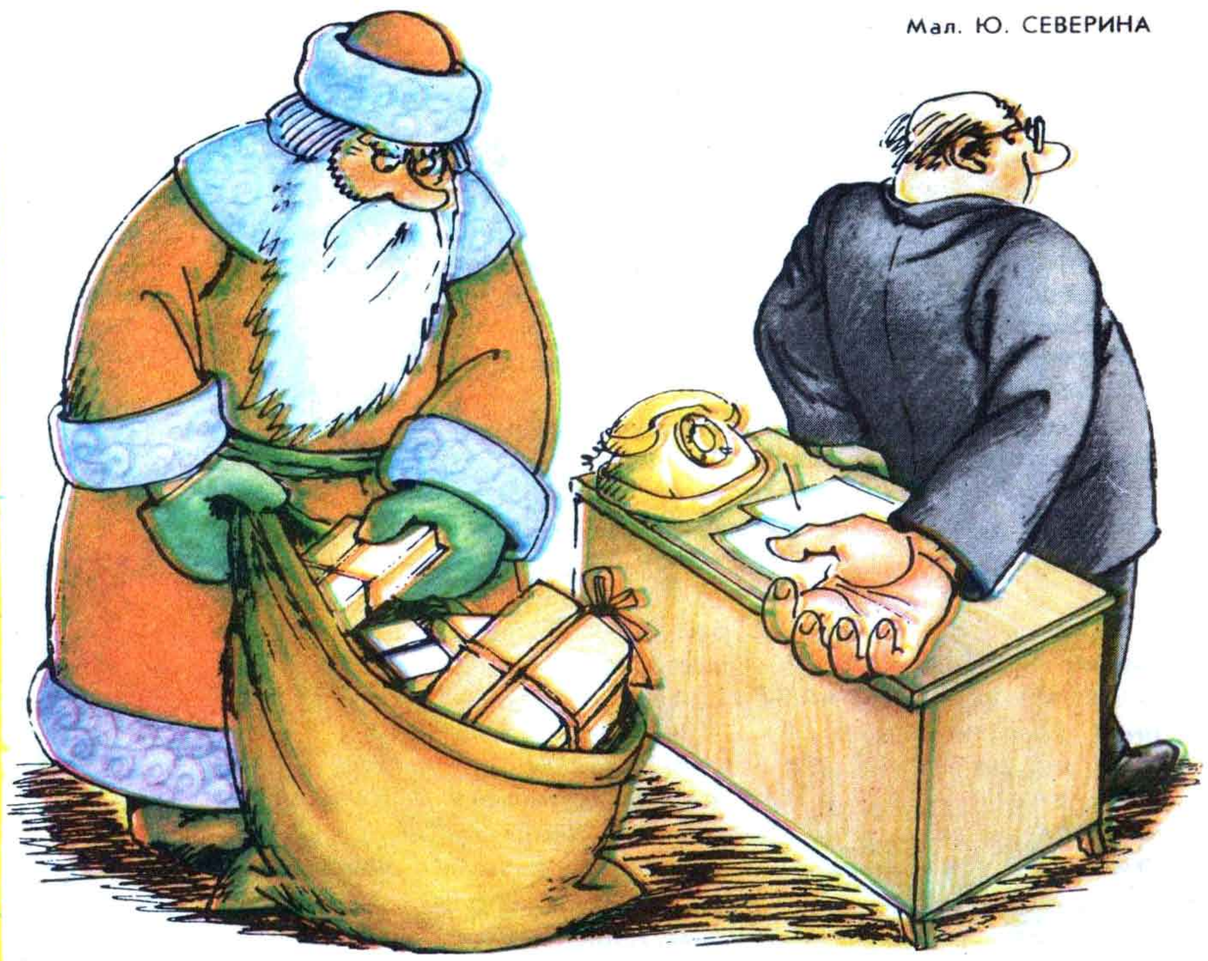

Умовний рефлекс.

Страшне перо не в гусака...

«Доводжу до вашого відома, що на КПП Калуського р-ну із-за слабої роботи приймальників має місце холостий пробіг мотоцикла радіомеханіка Руско Й. С...»

(З доповідної).
Надіслав В. ВОВК.

«Нижченаведеним працівникам депо здати слідуючі документи: Лопух А. С.— довідку з місця роботи дружини, що вона Лопух».

(З об'яви).
Надіслав М. БЕНИЧ.

«Перевіркою використання тракторного парку виявилось, що тракторист Віктор Михайлович Копійло використовував трактор Т-150 в п'яному виді в корисних цілях, де нанесено збитків колгоспу на 81 карбованець».

(Із стінгазети).

«У цьому році наші тваринники зобов'язалися виростити 18 тисяч центнерів приросту, в тім числі 6 тисяч власного».

(З листа до редакції).
Надіслав М. БУДЖАК.

«Прогрівати двигун слід при максимальних обертах. Категорично забороняється прогрівати двигун при високих обертах».

(З інструкції).
Надіслав Ю. БОНДАРЕНКО.

«Всі ми розуміємо, що від порушення трудової дисципліни залежить виконання планів».

(З тексту виступу на зборах).
Надіслав М. СТУЛЬКІВСЬКИЙ.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

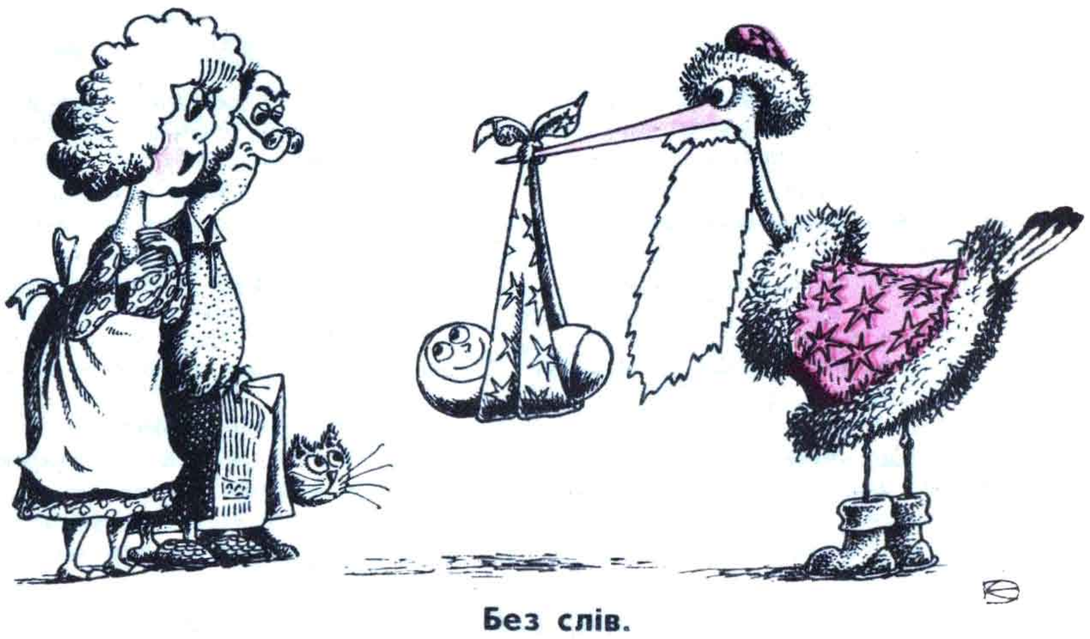

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ **«Весілля для транзитників»** — так називалася замітка, надрукована у № 15 журналу. А йшлося в ній про те, що пасажири на станції Ковель (Волинська обл.) частенько не могли потрапити до вокзального ресторану, бо на дверях висіло оголошення «Спецобслуговування», а за дверима стояв весільний гамір і лунали вигуки «Гірко!».

Після виступу «Перця» керуючий «Укрдорресторану» І. І. Гатченко повідомив, що усім відомчим трестам дорожніх ресторанів дано вказівку про заборонення весіль та інших подібних заходів у підприємствах громадського харчування, розташованих на залізничних вокзалах, аеропортах та автостанціях.

◆ У «Перці» № 16 було опубліковано фейлетон «Хто на дроті?», в якому писалося про погану роботу телефонного зв'язку в Радехівському районі на Львівщині.

За вказівкою Міністерства зв'язку УРСР Львівське обласне виробничо-технічне управління зв'язку перевірило цю справу на місці. Факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. За незадовільну роботу телефонної мережі на винних накладено адміністративні стягнення. Виявлені недоліки ліквідовано, і телефонний зв'язок нині працює нормально.

◆ Про те, що на автобазі тресту «Укрелеватормельмонтаж» (Київщина) мають місце фінансові порушення, повідомлялося в листі, що надійшов до редакції.

На прохання Перця Броварський райвідділ внутрішніх справ зацікавився цією справою, а начальник райвідділу А. І. Кривенко повідомив, що при перевірці листа факти підтвердились. За недбале ставлення до своїх обов'язків директорові автобази Білоусу Д. Ф., головному інженерові Старовойту А. І. та головному бухгалтерові Лукомцю Н. П. наказом по тресту оголошено суворі догани, на них зроблено грошові нарахування у розмірі місячних окладів.

◆ Ще навесні дощовими зливами дорогу по вулиці Робітничій (село Михайлівка на Вінниччині) зруйнувало так, що по ній не можна було ні пройти, ні проїхати. А про впорядкування ніхто так і не подбав. Колгоспники надіслали листа про це Перцеві.

Як повідомив редакції голова виконкому Козятинської райради Г. І. Дикий, ремонт дороги нині повністю закінчено.

◆ Про те, що автодорога Кованчик — Підлепичі (Полтавський район) перетворилася на одну велетенську вибоїну, йшлося у замітці «Шукаємо водія-сміливця...», опублікованій у № 14 журналу.

Як повідомив редакції головний інженер Полтавського облшляхбуду В. Т. Котенко, роботи по капітальному ремонту згаданої дороги проведено.

Гумор наших побратимів

Мал. Л. Рохіна, «Вожик» (Мінськ)

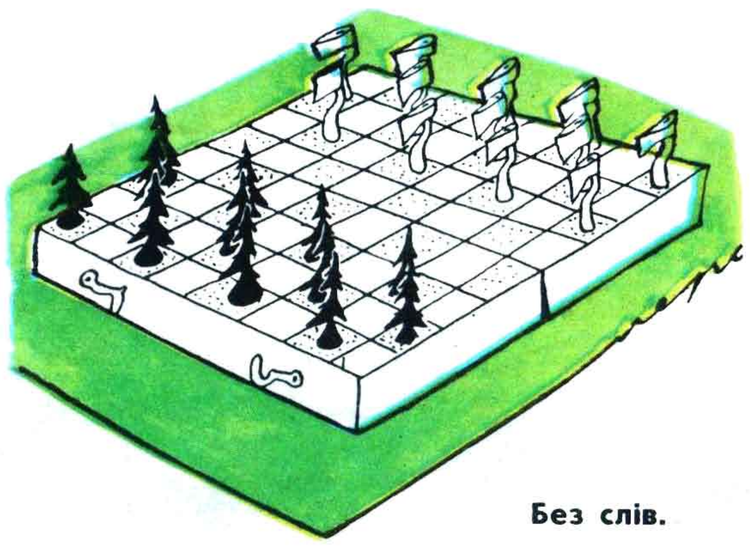

Без слів.

Мал. А. Пакальніса, «Шлуота» (Вільнюс).

— Жучко, це до тебе!

Мал. Х. Ахмедзянова, «Чаян» (Казань)

— Пошито на виріст. До кінця року буде саме враз!

Мал. С. Веткіна, «Хенек» (Уфа)

Без слів.

Мал. А. Гереєва, «Хенек» (Уфа)

— Заходь у ліфт, до мене підніземось!

Мал. М. Шишлова, «Вожик» (Мінськ)

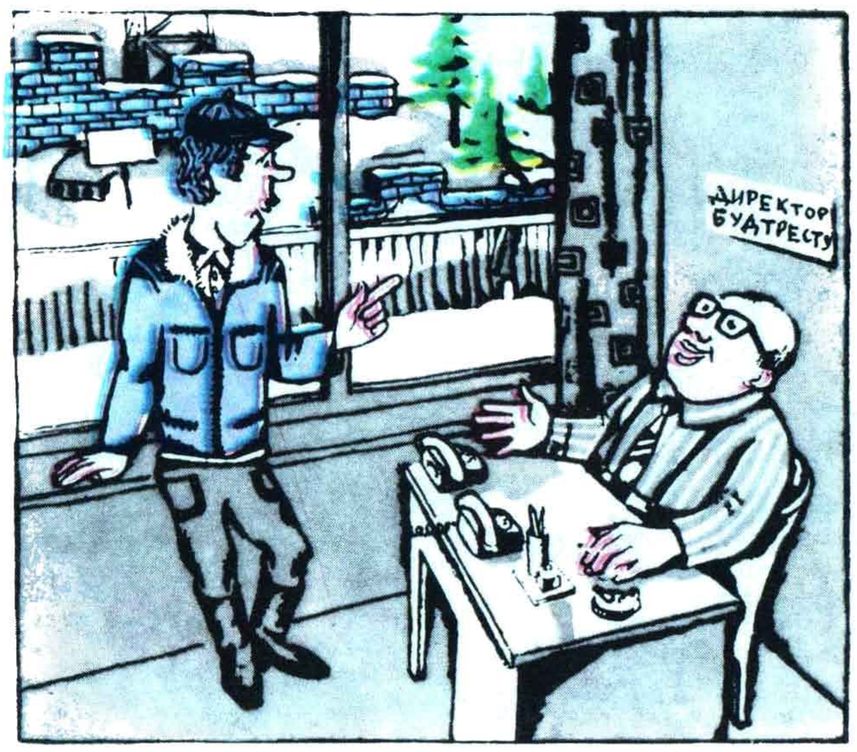

— Привези мені ялинку з лісу.
— Та у нас же на шостому об'єкті свої виросли!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 24 (1162)
(на украинском языке).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.11.83. Підписано до друку 08.12.83. БФ 11922. Формат видання 70×108/16. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2 486 000. Зам. 05794.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для http://perec-ua.livejournal.com/